

Aan de Arrondissementsrechtbank Den Haag
Sector Bestuursrecht
Postbus 20302
2500 EH Den Haag

AANTEKENEN

Betreft: Beroep t.a.v. de beslissing op bezwaar d.d. 16 december 2004 door de Raad van Bestuur van het Erasmus MC, kenmerk RvB 251.872

25 januari 2005

Edelachtbare,

Tot mijn spijt moet ik heden bij u een beroep voorleggen t.a.v. bovengenoemde beslissing op bezwaar (**bijlage 1**).

De Raad van Bestuur (RvB) heeft zich laten adviseren door de Bezwarenadviescommissie (BAC). Er is geen verschil tussen de beslissing en dit advies d.d. 25 november 2005, kenmerk BAC 04.34/04.35 (**bijlage 2**, inclusief het “verslag” van de hoorzitting van 8 november 2005).

De commissie verwijst naar de “richtlijn betreffende wetenschappelijke integriteit” welke op 31 oktober 1997 door het College van Bestuur van de Erasmus universiteit (EUR) is vastgesteld, kenmerk CvB / 145.735, en welke ook voor het Erasmus MC geldt (**bijlage 3**).

De beslissing en het onderliggende advies komen mij onzorgvuldig voor.

De beslissing op bezwaar is in strijd met de wet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het besluit mist daadkrachtige motivering.

Waar de Raad van Bestuur zich klaarblijkelijk volledig op het advies verlaat geldt, daarenboven en wellicht ten overvloede, dat de Raad van Bestuur het advies van de BAC heeft overgenomen zonder de belangen van het Erasmus MC en mij daadwerkelijk tegen elkaar af te wegen.

Mijn raadsman, mr. R. Koopman van de CMHF, ondersteunt mij t.a.v. de ontslagkwestie, terwijl ikzelf de problematiek omtrent de melding van de misstand omtrent de wetenschappelijke integriteit draag.

1. De ontslagkwestie

Het ontslagbesluit is disproportioneel en de beslissing op bezwaar is onzorgvuldig t.a.v. de toetsing op die (dis-) proportionaliteit. Ten aanzien van deze visie vind ik mijn raadsman geheel aan mijn zijde.

(A) Een toelichting

Voor mijn verdediging is een korte toelichting vereist. Wanneer iemand een wet niet kent dan ontslaat dit betrokkene niet van verantwoordelijkheid voor de wet. Wel is het zo dat het gedrag van betrokkene begrijpelijker kan worden.

Van belang is dan **dat ik niet bekend was** met het bestaan van een richtlijn wetenschappelijke integriteit van de EUR en de geldigheid ook voor het Erasmus MC. Op de zitting van de commissie van 8 november 2004 hoorde ik daarvan voor het eerst. Ik heb dit ook op de zitting gemeld maar dit is helaas niet in het “verslag” terug te vinden.

Wel was ik bekend met de reglement van het LOWI. Ik heb ook op het intranet van het Erasmus MC gekeken wat er over de integriteit te vinden was en verder navraag gedaan. Dat ik niets vond en daardoor met de interne richtlijn onbekend was is m.i. niet aan mij verwijtbaar.

Ik heb mijn melding van een vermoeden van een misstand t.a.v. de wetenschappelijke integriteit gedaan in mijn brief van 26 april aan mijn afdelingshoofd, in mijn voorstel aan de afdelingsvergadering van 27 april en in mijn brief van 30 juli 2004 aan de decaan. Bij geen enkele gelegenheid heeft mijn afdelingshoofd, een afdelingsgenoot of een functionaris van de personeelsafdelingen mij attent gemaakt op genoemde richtlijn.

(B) De kern van mijn verdediging

De kern van mijn verdediging is dat mijn gedrag en opstelling anders beoordeeld mogen worden wanneer men inziet dat ik genoemde richtlijn en dit artikel niet kende en wanneer men onderkent wat de gevolgen daarvan zijn.

Waar de dienstleiding stelt, en waar de commissie overneemt, dat ik mij niet bereid zou hebben getoond tot het maken van afspraken, zoals een afspraak om ‘over de kwestie te zwijgen’, dan komt mijn opstelling toch in een ander licht te staan. Waar men tot op heden ‘gebrek aan bereidheid’ ziet, kan men nu erkennen dat ik steeds die bereidheid aangaf.

Het is nuttig artikel 2 uit de richtlijn te reproduceren:

“Artikel 2. Melding van een vermoedelijk geval van wetenschappelijk wangedrag

1. Gevallen waarin het vermoeden bestaat dat een persoon in dienst van of op andere wijze betrokken bij de Erasmus Universiteit Rotterdam zich niet als een goed beoefenaar van de wetenschap heeft gedragen, worden aangemeld bij de meest gereede decaan.
2. De decaan onderzoekt de melding onverwijld. Hij beziet of wetenschappelijk wangedrag in het aangemelde geval al dan niet aannemelijk is.
3. Over de resultaten van zijn onderzoek bericht de decaan schriftelijk aan de aanmelder en de in het eerste lid bedoelde persoon. Indien de decaan van opvatting is dat het wetenschappelijk wangedrag aannemelijk is geworden, bericht hij dit schriftelijk aan het college van bestuur.”

In artikel 2 staat dat gevallen van een vermoeden van een misstand omtrent de integriteit van de wetenschap te melden zijn. De mogelijkheid tot zwijgen vervalt derhalve - en hoe verder te spreken of te zwijgen wordt door die richtlijn gereguleerd.

Het is vervolgens aan de **decaan** en niet aan het **afdelingshoofd** (die bovendien bij deze melding betrokken is) om te bepalen hoe verder is om te gaan met spreken of zwijgen.

Mijn verdediging tegen het ontslag is zodoende dat waar ik deze richtlijn **niet formeel** kende, ik er **wel materieel** naar handelde. Mijn opstelling was naar de geest van de richtlijn. Ik handelde verstandig, de richtlijn codificeert verstandig handelen, en het verbaast me niet dat mijn handelen en de richtlijn zo met elkaar sporen.

(C) Nader bewijsmateriaal

Doordat de commissie niet op mijn onbekendheid met de richtlijn is ingegaan, en het punt ook niet in het “verslag” noemt, ben ik gaan zoeken naar nader bewijsmateriaal. Ik kom dan uit bij de hieronder gereproduceerde email-uitwisseling van **1 november 2004** van mij met dr. AXABXYZ, hoofd “XYSTST” en secretaris van de Projectgroep Wetenschappelijke Integriteit van het Erasmus MC.

Eerder in maart-april 2004 had ik contact met de heer AXABXYZ omdat ik op zoek was naar een vertrouwenspersoon voor de wetenschappelijke integriteit in het kader van mijn probleem omtrent de Commissie Medisch-Ethische Vraagstukken. Een zoektocht op het intranet had niets opgeleverd. Ik begreep dat de Erasmus Universiteit (EUR) zulke personen kende in het kader van het reglement van het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit (LOWI) van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW). Mijn vraag aan de heer AXABXYZ in maart-april 2004 was of het Erasmus MC ook zulke vertrouwenspersonen kende. Zijn antwoord destijds was “nee” - wat er ook toe leidde dat hij uit eigener beweging aanbood mijn vraag voor te leggen aan de Projectgroep Wetenschappelijke Integriteit, ook al had deze projectgroep welbeschouwd een andere taak. Deze projectgroep heeft, voor de goede orde, tot taak te adviseren over richtlijnen en dus nog niet de taak om kwesties in behandeling te nemen.

De hieronder gereproduceerde email-uitwisseling van **1 november 2004** bevestigt deze gang van zaken en bevestigt daarmee ook dat ik niet met de richtlijn bekend was (zoals ik op de zitting van de commissie van 8 november meldde maar zoals niet in het “verslag” is terug te vinden):

Date: Mon, 01 Nov 2004 15:00:14 +0100
From: AXABXYZ <AXABXYZ@erasmusmc.nl>
Organization: Erasmus university Medical Centre Rotterdam
To: Thomas Colignatus / Thomas Cool <cool@dataweb.nl>
Subject: Re: Vertrouwenspersoon in de zin van het LOWI

Er is nog geen vertrouwenspersoon aangesteld. De VSNU is overigens een landelijke universitaire regeling aan het opstellen.
AXABXYZ

Thomas Colignatus / Thomas Cool wrote [10:32 2004-11-01]:
Geachte heer AXABXYZ,

Tot mijn spijt heeft uw inzet dit voorjaar niet geholpen.

In maart dit jaar vertelde u me telefonisch dat het Erasmus MC nog een vertrouwenspersoon in de zin van het LOWI (KNAW) ontbeert maar dat de "projectgroep integrity development Erasmus MC" daar in alle waarschijnlijkheid dit jaar een aanbeveling toe zou doen. Is zo'n persoon inmiddels aangezocht en hoe zou ik deze dan kunnen contacteren ?

Voor de goede orde zij gemeld dat ik mij inmiddels tot mijn grote ontsteltenis ontslagen zie in een kwestie die m.i. onder de wetenschappelijke integriteit valt en hoorde te vallen. A.s. 8 november 2004 dient een bezwaar bij de interne bezwarencommissie en contact met genoemde persoon lijkt me hoogst belangrijk.

Voor de goede orde zij gemeld dat zo'n vertrouwenspersoon in de zin van het LOWI ook geldt voor personen extern aan de instelling zodat een argument dat ik inmiddels ontslagen ben niet aan de orde is.

Met vriendelijke groet,

Thomas Colignatus / Thomas Cool

Subject: Re: Voortgang
Date: Thu, 01 Apr 2004 08:16:56 +0200
From: AXABXYZ <AXABXYZ@erasmusmc.nl>;
To: "t. cool" <t.cool@erasmusmc.nl>;
References: 1

Een en ander is aangekomen.
Ik probeer bij de vergadering van 8 april 2004 van de projectgroep integrity development Erasmus MC aandacht hiervoor te krijgen. Overigens is het programma voor die vergadering al overvol, maar ik doe mijn best.

AXABXYZ

--

AXABXYZ PhD
XYSTST
Erasmus university Medical Centre Rotterdam

POB 2040
3000 CA Rotterdam
the Netherlands

Dr. Molewaterplein 40
(...)
Rotterdam

Tel +31 10 (...)
Fax +31 10 (...)
E-mail AXABXYZ@erasmusmc.nl

www.erasmusmc.nl

Was de communicatie tussen mij en de heer AXABXYZ in maart-april beter geweest, dan was veel ellende voorkomen geweest.

Er bestaat nog het analytische vraagpunt: waar de (interne) richtlijn de decaan als de vertrouwenspersoon aanwijst geldt analytisch nog de vraag of dit dan ook de vertrouwenspersoon in de zin van het (externe) reglement van het LOWI is. Mijn vermoeden is van wel.

(D) Nadere uitwerking van de verdediging

Hopelijk accepteert de rechtbank, ondanks deze laatste kleine onzekerheid, dat ik toereikend heb onderbouwd dat ik de richtlijn tot 8 november 2004 niet kende, terwijl mij ook op de zitting de tekst daarvan nog onbekend was.

De commissie stelt op pagina 8 onderaan:

“(… het ontslag ...) kan gezien de stelling van de heer Cool dat een dergelijke keuze, gezien de door hem ervaren daarbij behorende verplichting om te zwijgen over de kwestie, voor hem niet aanvaardbaar was, de toets van een evenredige belangenafweging

doorstaan. (...) zonder de bereidheid van de heer Cool afspraken te maken over de wijze waarop met de kwestie omgegaan zou worden (...)"

Houdt men er rekening mee dat ik genoemde richtlijn niet kende, dan kan men echter begrijpen:

- (a) Ik heb telkenmale, ook tijdens de zitting van de commissie, aangegeven dat ik wel degelijk, en vanaf den beginne, **bereid was en ben** tot het maken van afspraken.
- (b) Ik heb **als logisch probleem** opgeworpen dat, waar ik een melding heb omtrent de integriteit van de wetenschap t.a.v. het seminar, de oplossing daarvan er niet uit kan bestaan dat ik erover zwijg **dát** die kwestie bestaat.

De kern van mijn verdediging luidt met andere woorden dat men genoemd logisch probleem niet moet verwarren met mijn bereidheid tot oplossing.

Mijn bereidheid om aan een oplossing mee te werken is zeer groot. Ik heb er geen enkele behoefte aan ontslagen te worden ! Wie zoiets denkt mag zich achter de oren krabben. Ik heb de commissie aangegeven dat ik doodsbang was, dat staat zo letterlijk in het "verslag" en is inderdaad correct. Een ontslag kost mij goede contacten aan een belangrijke faculteit, betekent het verlies van een investering in een onderzoek, betekent reputatieschade, brengt de last van juridische procedures, en bevat het risico omtrent het wachtgeld. Wie meent dat ik niet doodsbang was en ben, mag zich schamen.

Het blijft ondertussen mijn werk als wetenschapper om, wanneer de wetenschappelijke integriteit in gevaar komt, dit aan de orde te stellen. Het Erasmus MC heeft mij daartoe aangesteld.

Conform de regeling van het LOWI was ik ermee vertrouwd dat de kwestie uiteindelijk aan de decaan diende te worden voorgelegd wilde deze toetsbaar zijn voor het LOWI. Eerder, in mijn brief van 2004-04-22 omtrent een andere kwestie, aan de Raad van Bestuur en decaan t.a.v. de "Wetenschappelijke integriteit n.a.v. een denklijk medisch ethisch vraagstuk", had ik verzocht om een gesprek, doch als antwoord kreeg ik geen uitnodiging tot een gesprek maar een brief dat men het punt niet relevant vond. Deze ervaring wijzer geworden achtte ik het verstandig om het nieuwe punt t.a.v. de wetenschappelijke integriteit omtrent het seminar eerst ter onderzoek voor te leggen aan een commissie ad hoc van de afdelingsvergadering, immers van afdelingsgenoten die tenslotte het seminar hadden meegemaakt. De gedachte daarbij was dat het mij toch toegestaan moest zijn om voorstellen aan de afdelingsvergadering te doen. De geest van de richtlijn is hier dat ik het punt intern houd, dat ik de kwestie door anderen onderzocht wenste te zien, en dat ik mij richt op de melding **dát** de integriteit in het geding is - waarbij ik afwacht tot het onderzoek om nader aan te geven **wát** er dan aan de hand is. Er is aldus bij mij een grote bereidheid om over de kwestie te spreken en de kwestie op te lossen - maar wel adequaat ingekaderd. Ik heb mijn bereidheid tot luisteren en spreken vanaf het begin dus ook getoond onder meer door zelf voor te stellen dat de kwestie onderzocht worde - welk onderzoek tot nu toe nog niet gehouden is.

Deze bereidheid had duidelijk door de commissie geconstateerd kunnen worden, maar wordt op onzorgvuldige wijze door de commissie genegeerd. Het is onzorgvuldig dat de commissie hieraan voorbijgaat.

Terwijl vertrouwelijkheid is te betrachten t.a.v. hetgeen precies in het geding is - de inhoud is ook niet bij de commissie besproken - ontkomt men er met name niet aan dat men erover moet spreken **dát** de integriteit (via de melding) in het geding is. De commissie had dit moeten onderkennen.

Vervolgens blijft gelden dat een wetenschapper met helderheid tegen censuur dient te protesteren. Het is onzorgvuldig van de commissie om daaraan voorbij te gaan. Het is onzorgvuldig van de commissie om die helderheid van dit protest te verwarren met een vermeend gebrek aan bereidheid om het probleem op redelijke wijze aan te pakken en op te lossen. De commissie kan die bereidheid om mee te werken aan een redelijke oplossing gewoon veronderstellen omdat deze vanzelfsprekend aanwezig is. Wanneer men e.e.a. niet begrijpt dan kan men daarvoor de uitleg

vragen. De commissie heeft mogelijkerwijs verzuimd om haar onbegrip duidelijker te formuleren en gericht door te vragen.

Wellicht wilt u in deze vraag met me meedenken: Ware het beter geweest indien ik in het “gesprek” van 5 juli 2004 tegen mijn afdelingshoofd had gezegd “OK, ik zwijg verder en blijf dan tot 1 januari 2005 in dienst” en dat ik vervolgens mijn melding (omtrent het vermoeden van een misstand t.a.v. de integriteit van de wetenschap) in vertrouwen aan de decaan had gedaan (zoals ik conform het reglement van het LOWI moest doen) - zodat de decaan dan de kwestie toch weer had moeten onderzoeken en zodat de decaan tegelijk had moeten constateren dat ik mijn afdelingshoofd op zijn zachtst gezegd op het verkeerde been gezet had? Dan had ik toch woordbreuk gepleegd tegenover mijn afdelingshoofd - en had iemand mij dan nog kunnen vertrouwen? In plaats daarvan heb ik mijn afdelingshoofd er fatsoenlijk op gewezen dat hij niet van mij kan verlangen dat ik zwijg. Mijn opstelling is correct geweest.

(E) Relatie tot andere kwesties

Het lijkt me nuttig om twee andere kwesties te noemen:

NB 1. Voor dit beroep verwijs ik ook naar mijn brief d.d. 20 december 2004 aan het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit (LOWI) van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW) (**bijlage 4**). Overigens heb ik met het opstellen van dit beroepschrift gewacht of het LOWI inmiddels een reactie had die eventueel als input voor dit beroepschrift kon dienen: dit is nog niet het geval en gezien de termijn die beschikbaar is voor het instellen van beroep doe ik er verstandig aan mijn beroep bij deze aan u voor te leggen. De brief aan het LOWI en de argumenten voor het LOWI gelden, mutatis mutandis t.a.v. de rechtspositie, voor dit onderhavige beroep.

T.a.v. het “verslag” herinner ik aan dit punt in de brief aan het LOWI van 20 december 2004:

“Overigens komt het “verslag” voor rekening van de secretaris van de BAC: dit is niet opgesteld via een bandopname met vervolgens ondertekening door beide partijen. Op een paar punten is het “verslag” verwarrend of onjuist. Ook is de commissie niet ingegaan op mijn verzoek om het advies eerst nog in concept met mij te bespreken, zodat het advies m.i. de nodige dwalingen vertoont. Het verbaast me dat mensen op een dergelijke onzorgvuldige wijze met de integriteit van de wetenschap en de toekomst van een persoon durven omgaan. Wat mij zeer stoort is dat mijn opstelling in de periode na het seminar vertekend wordt weergegeven. Er wordt gesteld dat ik niet bereid zou zijn om aan een oplossing mee te werken, terwijl ik daarvoor juist mijn best deed. Het lijkt me essentieel dat mijn standpunt hier gehoord en verwoord wordt door een wetenschappelijk raadspersoon.”

NB 2. De kwestie van het wachtgeld is in deze zitting niet expliciet aan de orde, maar uitspraken van u zullen door de uitkeringsinstantie gewogen worden, en mijn hoop is dat u een zodanige zorgvuldigheid betracht zodat extra juridische slagen vermeden kunnen worden. Van belang is ook dat het UWV mij op 3 januari 2005 schrijft:

“Volgens onze gegevens bent u in verband met uw ontslag een gerechtelijke procedure begonnen tegen uw werkgever. U vecht uw ontslag aan en hebt doorbetaling van uw loon geëist van uw werkgever. Zolang de procedure loopt, staat nog niet vast of u recht hebt op loondoorbetaling. Zodra er een gerechtelijke uitspraak is gedaan, kunnen wij een beslissing nemen over uw recht op een werkloosheidsuitkering. Tot die tijd ontvangt u vanaf 1 november 2004 een voorschot (...) Als na de uitspraak blijkt dat u recht hebt op een werkloosheidsuitkering dan zullen wij de voorschotten met uw uitkering verrekenen of gedeeltelijk terugvorderen. Hebt u geen recht op een werkloosheidsuitkering, dan zullen wij de voorschotten van u terugvorderen.”

Ik hoop dat uw rechtbank begrijpt dat mijn positie momenteel tamelijk rampzalig is. Door deze ontslagsituatie verlies ik klaarblijkelijk niet slechts de goede relatie met de hoogleraren en de andere collegae op het Erasmus MC, en de mogelijkheden van referentie door hen, en verlies ik niet slechts de beoogde publicaties over het project waar ik de laatste tweeënehalf jaar in geïnvesteerd heb (en reeds tegen een lager salaris omdat het een nieuw vakgebied betrof), maar mogelijk verlies ik zelfs het wachtgeld. De facto heb ik nog geen voorschot ontvangen en leef ik momenteel van geleend geld. Uit de wijze waarop het Erasmus MC de werkgeversverklaring heeft ingevuld alsmede uit de aparte brief van de decaan aan het UWV d.d. 29 november 2004 (kenmerk RvB 249.825) begrijp ik dat de werkgever mijn opstelling niet in dermate termen van verwijtbaarheid beschrijft dat daardoor het wachtgeld in gevaar hoeft te komen, zie ook het aanbod van het voorschot, doch, tegelijkertijd moet het Erasmus MC het ontslag onderbouwen, een ongeluk zit in een klein hoekje, en bij onvoldoende begrip en zorgvuldigheid opent zich de afgrond. De bezwarenadviescommissie heeft reeds die onzorgvuldigheid getoond - zie sommige negatieve passages - en mijn dringend verzoek aan uw rechtbank is die zorgvuldigheid wel te betrachten.

2. De kennelijke weigering t.a.v. het verzoek om een jaar-/functioneringsgesprek

De kern van mijn verzoek hier is dat ik i.v.m. sollicitaties en toekomstige referenties, maar ook ten behoeve van de zuiverheid van de toesting van het ontslag aan de proportionaliteit, gaarne zou beschikken over een verslag omtrent mijn **gehele** functioneren in de voorgaande beoordelingsperiode. Het ontslag in de context van de gerezen misverstanden rondom mijn melding van een vermoeden van een misstand omtrent de integriteit van de wetenschap maakt slechts een miniem deel van mijn functioneren uit.

Het door de CAO voorgeschreven functioneringsgesprek leidt tot een verslag in twee delen: een deel bestaande uit een verslag van het voorgaande jaar en een deel afspraken voor de toekomst. Indien het tweede deel niet van toepassing is, vult men 'n.v.t.' in. Dat kan heel gemakkelijk en gebeurt ook bij medewerkers die op normale wijze vertrekken.

In de CAO-bepaling staat het woordje "en". Dit kan men lezen als "en/of" óf als "en maar niet en/of". De commissie is onzorgvuldig door eenzijdig dat laatste te kiezen. Waar gangbaar ieder jaar niet 100% van de medewerkers de dienst verlaat, ligt de praktijk van het functioneringsgesprek op het toekomstgerichte deel. Echter, het verslag van het functioneren blijft om genoemde redenen toch wel relevant ook wanneer er geen toekomst zou zijn.

De keuze van de commissie is ongebruikelijk en de belangenafweging is hier disproportioneel.

In het geheel is de commissie hier onzorgvuldig.

3. De kennelijke weigering om mijn melding van een vermoeden van een misstand aangaande de integriteit van de wetenschap in behandeling te nemen

De commissie heeft mijn protest tegen deze kennelijke weigering onzorgvuldig behandeld.

De kennelijke weigering die ik constateer laat zich ook herformuleren als het niet toepassen van de interne richtlijn wetenschappelijke integriteit. Op de zitting van de commissie was ik niet bekend met de richtlijn en kon ik er niet naar verwijzen. Dat kan nu wel. **Mijn brief van 30 juli 2004 dekt artikel 2.1. Ik wacht op uitvoering van artikel 2.2 en 2.3.**

Ik verzoek u de beslissing op bezwaar te vernietigen en de Raad van Bestuur en de decaan opdracht te geven de eigen richtlijn wetenschappelijke integriteit uit te voeren, en in het bijzonder artikel 2.2 en 2.3.

Voor de juridische uitwerking van dit geheel speelt het probleem dat mijn raadsman zich (vooralsnog) niet thuis acht t.a.v. de problematiek van de integriteit van de wetenschap zodat ik dit punt zelf moet dragen.

Overigens staat in het “verslag” van de zitting van 8 november 2004 dat “Cool zal ingaan op de wetenschappelijke vrijheid van meningsuiting”: ik betwijfel of ik dit zo heb geformuleerd: ik ben in ieder geval ingegaan op het punt van de wetenschappelijke integriteit.

Waar ik mijn brief van 30 juli 2004 aan de decaan schreef conform het reglement wetenschappelijke integriteit van het LOWI, past het nu klaarblijkelijk (ook) binnen de richtlijn wetenschappelijke integriteit van de EUR. In mijn brief van 30 juli 2004 heb ik niet expliciet naar de richtlijn wetenschappelijke integriteit verwezen. Waar ik verwijst naar de integriteit van de wetenschap **mag ik van de decaan verwachten** dat dan de eigen richtlijn wetenschappelijke integriteit van toepassing is. Mijn brief spreekt immers helder over die integriteit:

“Mocht u zich nog afvragen of en in welke mate sprake zou kunnen zijn van een inbreuk op de integriteit van de wetenschap, dan zou dat hier toch wel duidelijk mogen zijn.”

Mijn bezwaar tegen de onzorgvuldigheid van de commissie is erop gebaseerd dat richtlijn 13, “Bezwarenprocedure Erasmus Medisch Centrum”, Vastgesteld door de Raad van Bestuur, d.d. 6 oktober 2003, met referentie aan “Algemene wet bestuursrecht (Awb, Staatsblad 1994, 1)” stelt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn worden met een besluit gelijk gesteld:
- de schriftelijke weigering een besluit te nemen en het niet tijdig nemen van een besluit;
- een feitelijke handeling waarbij de medewerker belanghebbende is.”

Nu, ik ben belanghebbende bij de feitelijke handeling van de decaan om mijn melding (van mijn vermoeden van een misstand t.a.v. de wetenschappelijke integriteit) niet in behandeling te nemen. Het niet-handelen is dan gelijk te stellen aan het handelen.

Hoe e.e.a. juridisch zit is mij verder zo langzamerhand hoogst onduidelijk. De commissie verwijst op pagina 10 naar artikel 9:1 awb. Het is jammer dat de commissie e.e.a. niet beter heeft toegelicht. Voor de goede orde merk ik op dat mijn melding niet als een “klacht” gezien moet worden. Het is een melding van een vermoeden van een misstand omtrent de wetenschappelijke integriteit. Voor de goede orde merk ik op dat de zorg om de wetenschappelijke integriteit niet genoemd wordt in de CAO-AZ, maar *wellicht* alleen omdat er reeds zo’n interne richtlijn bestaat. Er blijft rechtspositioneel gewicht want niet-genoemd-worden in de CAO ontslaat niet van de verplichting tot adequate afhandeling. Deze integriteit is de kern van mijn functie als wetenschappelijke onderzoeker: en daartoe heeft het Erasmus MC mij juist aangesteld. Hier is mijn rechtspositie in het geding. Het afdelingshoofd heeft vervolgens machtsmisbruik gepleegd, door mijn melding aan hem in mijn brief aan hem van 26 april 2004 *dát* die integriteit in het geding was, te behandelen als een rechtspositionele en disciplinaire kwestie welke door zijn verkeerde aanpak uiteindelijk leidde tot mijn ontslag. Via zo’n traject is het natuurlijk altijd mogelijk dat een werkgever eenzijdig besluit dat de “arbeidsverhoudingen verstoord zijn”. Wanneer een afdelingshoofd reeds heeft getoond dat hij niet naar de kwestie luistert, dat hij boos is geworden, dat hij ontkent *dát* de integriteit in het geding is gekomen (“Johan is van mening dat de integriteit van onze afdeling niet in het geding geweest, en betreurt het dat deze indruk door Thomas is gewekt” - zie het “afdelingsverslag van 17 mei 2004” dat geen verslag is), dan dient zo’n met machtsmisbruik tot stand gekomen traject slechts om zo’n ontslag via ‘dossiervorming’ te onderbouwen, wat men verder ook aan goede bedoelingen veronderstelt en waarneemt.

Inderdaad, juist wanneer het er voor de integriteit van de wetenschap toe doet, blijkt er dan onvoldoende ruimte.

Mocht het niet mogelijk zijn om artikel 2.2 en 2.3 uit te laten voeren op grond van het begrip “feitelijke handeling”, dan verzoek ik uw rechtbank om hieraan wel vast te houden op grond van het **belang ervan voor het ontslag**. De commissie gaat er ten principale aan voorbij *dát* de onderliggende kwestie er één is die betrekking heeft op de integriteit van de wetenschap. De commissie oordeelt zonder dat die kwestie eerst is uitgezocht. Misschien wel 99% van deze zaak heeft daarop betrekking, en de commissie doet zichtbaar moeite om hier mee om te gaan, maar wanneer het puntje bij het paaltje komt dan wordt het door de commissie uiteindelijk toch genegeerd. Juister was geweest dat die kwestie eerst was uitgezocht, dat de commissie het oordeel had opgeschort totdat dit onderzoek was verricht, en dat vervolgens was gekeken naar de 1% die nog zou resteren - als dat dan nog relevant was gebleken.

Aldus, voor een adequate verdediging voor me t.a.v. de beschuldigingen t.a.v. het ontslag is het nodig dat de kwestie van integriteit wordt uitgezocht. Geredeneerd vanuit de rechtspositie is er zo voldoende grond om de kennelijke weigering te veroordelen.

De commissie is op deze punten onzorgvuldig geweest.

4. Een belangrijk punt

Het lijkt gangbaar de attitude dat men het bevoegde gezag behandelt alsof de organisatie die met dat gezag is bekleed ook ten allen tijde beschikt over het vermogen om de waarheid van stellingen en inzichten te garanderen. Deze attitude werkt echter dwaling van het recht in de hand en het zou juister zijn objectief te werk te gaan.

Dit blijkt ook in deze zaak weer. Ik noem met name het punt van de vermeende “afpraak” bij het sollicitatiegesprek.

In het “verslag” van de zitting van de commissie staat op pag 3:

“De Commissie verzoekt het bevoegde gezag aan te geven op welke wijze afspraken zijn gemaakt bij de aanstelling over de CPB-kwestie. Prof. Mackenbach geeft aan dat hij daarbij zelf niet betrokken is geweest, doch dat prof. EFGHDTT aangeeft dat van gedachten is gewisseld over de CPB-kwestie in relatie tot het mogelijk interfereren met de werkzaamheden. Daarover is min of meer afgesproken dat dit niet zou plaatsvinden. In reactie hierop geeft de heer Cool aan dat hij vaststelt dat het om een herinnering gaat en dat ‘min of meer’ afspraken zijn gemaakt. De heer Cool geeft aan dat hij heeft aangegeven dat hij zich niet kon voorstellen dat de CPB-kwestie een rol zou spelen. Dit is iets anders dan een afspraak. Prof. EFGHDTT kon niet de overtuiging hebben dat een dergelijke afspraak was gemaakt. Prof. Mackenbach geeft aan dat hij het begrip min of meer heeft gebruikt omdat geen schriftelijke vastlegging heeft plaatsgevonden.”

Hier worden mijn woorden verkeerd weergegeven. Het moet zijn:

“In reactie hierop geeft Colignatus aan dat in de uitspraak van professor Mackenbach de woorden “min of meer” van belang zijn, en dat het ook van belang is dat professor Mackenbach verwijst naar een herinnering van professor EFGHDTT en dat er niets op schrift staat. Wanneer professor EFGHDTT zo’n herinnering aan zo’n afspraak heeft dat ik over de kwestie zou zwijgen - het zou nuttig zijn wanneer hij zijn gedachten op schrift stelt - dan zou dit niet logisch van hem zijn omdat hij toch weet dat ik al 15 jaar met die CPB-kwestie bezig ben.”

Overigens, waar het afdelingshoofd hierboven spreekt over “de CPB-kwestie in relatie tot het mogelijk interfereren met de werkzaamheden” dan ben ik ook vandaag bereid tot specifiek deze afspraak. Het woord “interfereren” is op zichzelf reeds een voldoende pejoratief om zo’n verschijnsel te vermijden. Waar het mij bij het seminar om ging was dat mijn vraag terzake was voor het onderwerp van het seminar.

Ten aanzien van deze kwestie is van belang dat in de Pleitnota van mr. Spit van het Erasmus MC ten behoeve van de zitting voor de voorlopige voorziening 2004-10-05 het punt 9 luidt:

“Bij zijn huidige aanstelling is het conflict hij het CPB besproken.
Met de heer Cool is toen afgesproken dat deze kwestie in zijn nieuwe arbeidsverband geen enkele rol mocht spelen.
Maar de heer Cool acht zich kennelijk niet gebonden aan deze afspraak.”

Het verschil van deze stelling van mr. Spit met de uitspraak van professor Mackenbach is niet slechts het onderscheid tussen “interfereren” en “geen enkele rol”, maar ook de suggestie dat er ongeclauseerd een afspraak zou zijn en niet slechts “min of meer”. Mr. Spit stelt dat er zo’n afspraak is maar *wéét* dat dit niet zo is. Ik ontkom niet aan de conclusie dat mr. Spit valsheid in geschrifte heeft gepleegd. In het hof van de voorzieningenrechter. Met gevolgen voor de uitspraak van de voorzieningenrechter en de te treffen voorzieningen.

Aan de orde is niet slechts dat er niet zo’n afspraak bestaat, maar dat mr. Spit dit ook wist, dat hij mij met zijn verzinsels belastert, dat ik mij nu met negatieve bejegingen ontslagen zie, dat hij allerlei onnodig rechtsgedoe veroorzaakt, dat dit mij zeeën van tijd kost waardoor ik niet aan mijn onderzoek toekom. Ik verwijs naar mijn commentaar bij genoemde pleitnota voor de andere punten van kwade trouw.

Een ander voorbeeld: wanneer heeft mr. Spit van de integriteitskwestie gehoord, en waarom heeft hij op dat moment het afdelingshoofd en mij niet gewezen op de richtlijn, in plaats van zich te concentreren op de mogelijke gronden voor ontslag? Inderdaad, wanneer men iemand niet inlicht over een richtlijn, dan kan men later gemakkelijker stellen dat iemand zich er niet aan gehouden heeft. Waarom heeft hij er niet naar verwezen bij de voorzieningenrechter - kende hij de regeling misschien zelf ook niet? Maar op de zitting bij de commissie heeft hij niet gemeld dat hij de richtlijn niet kende.

Ik heb het punt van de kwade trouw van mr. Spit ook voorgelegd aan de Raad van Bestuur van het Erasmus MC. De Raad van Bestuur heeft mij teruggeschreven dat men de kwestie zorgvuldig heeft onderzocht en dat men vindt dat de heer Spit goed functioneert. U kunt zelf constateren dat zulks niet het geval is.

Het is voor mij zelf niet doenlijk om de valsheid in geschrifte en de kwade trouw van mr. Spit voor te leggen aan het Openbaar Ministerie. Ik verwacht dan de reactie van het OM dat de kwestie voorligt aan de bestuursrechter en dat deze zal oordelen over de waarheid dan wel onwaarheid van het gestelde. Mijn verzoek is dat u dit op niet mis te verstane wijze doet.

In het verlengde van de bespreking van de “afspraak” stelt het “verslag”:

“De Commissie geeft aan dat ondanks het feit dat de afspraken niet schriftelijk zijn vastgelegd naar aanleiding van het seminar in april 2004 duidelijk geworden was dat Erasmus MC uitdrukkelijk de wens had op geen enkele wijze in de CPB-kwestie te treden.”

Dit is misschien aan de commissie duidelijk maar als zodanig komt dit inzicht uit de hemel vallen. Ten aanzien van het seminar heeft het email van het afdelingshoofd alleen betrekking op het seminar. Graag zag ik het gebeuren getoetst aan de integriteit van de wetenschap.

Maar inderdaad, van de kant van de commissie is ter zitting inderdaad deze tendentieuze suggestie gedaan dat ik mij niet zou hebben gehouden aan aanwijzingen van de kant van de

dienstleiding. Een non-sequitur en misplaatste suggestie, waarop mijn antwoord terecht luidde dat mijn vraag voor het seminar inging op het onderwerp van het seminar.

Het is mij niet doenlijk op alle punten uit het “verslag” te reageren. Mijn verzoek aan de rechtbank is het “verslag” als zinloos te beschouwen behalve waar het mijn zaak onderbouwt.

Tevens verzoek ik u het Erasmus MC op te dragen mij de teksten van het besluit op bezwaar, het advies en het “verslag” ook op digitale wijze ter beschikking te stellen, zodat ik ten behoeve van mijn verdediging wel tot detailniveau kan afdalen.

5. Voor de volledigheid

De regel voor een beroepschrift is ‘kort maar krachtig’. De kwestie heeft inmiddels helaas een zodanige complexiteit gekregen dat men niet ontkomt aan het verhelderen van misverstanden en onzorgvuldigheden.

(i) De commissie gaat eraan voorbij dat, conform de Richtlijn 9C van het Erasmus MC omtrent arbeidsconflicten, een gesprek met de naasthogere leidinggevende moet plaatsvinden voorafgaand een eventueel ontslag. Ik citeer met name artikelen 1 en 12:

“1. Een arbeidsconflict is een conflict in de werksfeer tussen twee medewerkers, of tussen een medewerker en een leidinggevende, waarbij het conflict de werkrelatie verstoort. Sprake is van een arbeidsconflict als één van de partijen de situatie als een arbeidsconflict benoemt.”

M.i. laat zich constateren: Dit artikel werd actief toen het afdelingshoofd in het gesprek van 5 juli 2004, en *pas toen*, sprak van een arbeidsconflict.

“12. (...) In het geval de leidinggevende betrokken is bij het arbeidsconflict, dan is de naast-hogere leidinggevende verantwoordelijk voor het afhandelen van het arbeidsconflict.”

M.i. laat zich constateren: Toen mijn afdelingshoofd op 5 juli van een arbeidsconflict sprak, heb ik de decaan om een gesprek verzocht. In afwachting van dit gesprek zag ik mij op donderdag 29 juli, waarop mij het besluit van 27 juli werd medegedeeld, tot grote verrassing per 1 augustus ontslagen.

Het is onzorgvuldig dat de commissie eraan voorbijgaat dat de dienstleiding is voorbijgegaan aan de eigen regeling. Er wordt gesteld dat ik een “voorstel” afwees, maar dat “voorstel” betrof juist de dreiging met een arbeidsconflict indien ik niet zou “zwijgen”.

(ii) Waar de commissie spreekt over de “gezien de door hem **ervaren** daarbij behorende verplichting” gaat de commissie eraan voorbij dat mij geen **schriftelijk** voorstel van de kant van de **decaan** gedaan is. Er is slechts een mondeling “voorstel” door het afdelingshoofd, eerst in het gesprek van 5 juli, en nu ook in het “verslag” van de zitting van 8 november 2004. Waar, echter, staat zulk een voorstel op schrift en zodanig geformuleerd dat voldaan wordt aan de noodzakelijke nuances? De nadruk in de redenering van de commissie ligt hier op wat door mij “**ervaren**” wordt, maar zinvoller zou zijn te constateren dat mijn leidinggevendenden nalatig zijn geweest door geen duidelijk voorstel op schrift te formuleren. Indien daarin een zwijgplicht had gestaan, dan zou veel duidelijker zijn geweest dat de integriteit van de wetenschap in het geding was, met ook een beter onderscheid tussen de zaak zelve en *dát* zo’n kwestie bestond. De term “de kwestie” is tenslotte vaag wanneer de context niet duidelijk is. Met name: zou het op 5 juli door het

afdelingshoofd gedane voorstel van 'zwijgen' cq. 'in de koelkast zetten' ook inhouden dat ik geen melding van de kwestie aan de decaan mag doen - zodat sprake is van een 'cover up' ? Het is ook niet zo dat e.e.a. zus of zo door mij 'ervaren' wordt, maar dat ik genoemd logisch probleem heb gesignaleerd. Het zou onjuist zijn te stellen dat ik t.a.v. deze logica een keuze heb.

(iii) De commissie verwijst naar de "richtlijn wetenschappelijke integriteit" van de EUR:

(a) Te constateren zou zijn dat decaan en afdelingshoofd aan genoemde richtlijn zijn te houden. De commissie gaat eraan voorbij dat zij zulks bij de ontslagkwestie onvoldoende hebben gedaan, doordat zij een melding van een vermoeden van een misstand omtrent de integriteit van de wetenschap in de sfeer hebben getrokken van een arbeidsconflict.

- i) Het afdelingshoofd heeft steeds gesteld "Johan is van mening dat de integriteit van onze afdeling niet in het geding geweest, en betreurt het dat deze indruk door Thomas is gewekt" (het "afdelingsverslag van 17 mei 2004")
- ii) Dit was ook diens uitgangspunt voor de "gesprekken" waarin andermaal bleek dat hij niet open stond voor het feit dat die melding was gedaan.
- iii) Het "verslag" van de zitting van 8 november 2004, pag 4 onderaan: "Zelfs aan deze excuses heeft hij niet willen vasthouden als 'radiostilte' met de heer Cool kon worden overeengekomen." Het afdelingshoofd verlangde dat ik erover zweeg *dát* ik een melding had van een vermoeden van een misstand t.a.v. de wetenschappelijke integriteit, wat meer is dan hij kan verlangen.

(b) De commissie doet de suggestie - zie het "verslag" (p4 midden-onder): "Als sprake is van een nieuwe klacht adviseert de Commissie de heer Cool deze klacht helder schriftelijk te formuleren en opnieuw aan de decaan voor te leggen."

- i) Indien de commissie daarmee zou denken dat een vermoeden van een misstand niet bestaat zolang hij niet (helder) is ingediend, en dat zulks dan ook geen rol kán hebben gespeeld bij de mishandeling van die melding en mis-transformatie tot een arbeidsconflict, dan is de commissie onzorgvuldig.
- ii) Tot op heden, 25 januari 2005, geldt dat ik nog geen gesprek heb gehad met een vertrouwenspersoon omtrent de wetenschappelijke integriteit conform genoemde richtlijn wetenschappelijke integriteit.
- iii) De commissie merkt terecht (ter zitting) op dat de vertrouwenspersoon is aangewezen voor de werkgever en niet onmiddellijk voor de werknemer die de melding doet om als persoonlijk raadspersoon te functioneren: maar ter zitting heb ik opgemerkt - wat niet in het "verslag" is verschenen - dat ik met de vertrouwenspersoon van de regeling dan kan bespreken dat ik ook zo'n persoonlijk vertrouwenspersoon zeer op prijs zou stellen.

(iv) Ten aanzien van het ontslag was een belangrijke motivering voor het afdelingshoofd hetgeen hij verwachtte omtrent mijn daden voor de toekomst. De beoordeling van de commissie is hier ook onzorgvuldig.

(a) Ik vond dit bizar omdat iemand dan veroordeeld kan worden voor iets wat nog niet eens bestaat.

(b) En hoe (on-) redelijk zijn zulke verwachtingen ? Mijn positie was dat ik de ontwikkelingen in rust afwachtte, omdat ik mijn voorstel aan de afdelingsvergadering had ingetrokken en de kwestie had gemeld aan het LOWI als een nieuwe ontwikkeling in het kader van de andere kwestie. Verder wachtte ik de uitspraak van het LOWI af. Mocht het

t.z.t. nodig zijn dan kon ik de nieuwe kwestie altijd aan de decaan melden zodat daarvoor expliciet de weg naar het LOWI openstond. Het afdelingshoofd wist dat ik deze weg via decaan en LOWI eerder had begaan en zijn redelijke verwachting kon niet anders zijn dan dat ik die weg weer zou gaan. In plaats daarvan besloot hij mij met machtsmisbruik tot “gesprekken” te dwingen. Ik kan niet anders constateren dan mismanagement van deze casus en onredelijke verwachtingen.

(v) Wat de commissie in de bijlage op pag 12-18 presenteert als “uitgebreide weergave van de feiten” met vermelding van 75 afzonderlijke punten, voldoet niet aan de maatstaven. T.a.v. de stukken in deze zaak, zoals bijvoorbeeld de emails, is het van belang dat men onderkent aan wie zij geadresseerd zijn en dat er grond is voor het bestaan. De opsomming van de commissie is verwarrend omdat de indruk kan ontstaan dat een email aan een specifiek persoon ook aan anderen zou zijn gestuurd, of dat er geen grond voor een stuk zou zijn. Beter ware geweest: (a) Voor de chronologie volstaat de inhoudsopgave van de verzamelde stukken. (b) Voor het inzicht t.a.v. de misverstanden zou het afdelingshoofd moeten aangeven ‘deze x aan deze y kan niet om reden z’, dat ik dan de gelegenheid krijg om uit te leggen waarom het wel zou moeten kunnen, en dat dan een toetsbaar oordeel volgt.

6. Ter afsluiting

Voor de goede orde maak ik u erop attent dat mijn ervaring is dat mensen niet naar mij luisteren wanneer ik een punt van integriteit van de wetenschap aan de orde stel. Misschien heeft dat te maken met wetenschappelijke reputatie of ‘standing’. Gangbaar is het zo dat een onbekende wetenschapper via begeleiding en bescherming van een hoogleraar het onderzoeksgebied wordt binnengeleid. Mocht de onbekende wetenschapper nieuwe vondsten hebben, dan hebben anderen wellicht de neiging om die te negeren of ongeloofwaardig te achten, doch via de steun van de begeleidend hoogleraar ontstaat toch de neiging om de bevindingen serieus te bestuderen. Toen ik als jongere wetenschapper met zo’n situatie te maken kreeg op het Centraal Planbureau in 1989, kreeg ik in plaats van zo’n bescherming juist te maken met de ambtelijke hiërarchie die het onbegrip met machtsmisbruik effectueerde, en door die ontwikkelingen kan het zijn dat mensen vraagtekens plaatsen bij mijn wetenschappelijke reputatie of ‘standing’. Om die reden blijf ik het essentieel achten dat mij een woordvoerder voor de wetenschappelijke integriteit wordt toegewezen, opdat men zich niet verkijkt op mijn persoon, maar dat geluisterd wordt naar wat ik te melden heb. Zo’n toewijzing is ook voor deze zaak van belang.

Tot slot verwijs ik naar alle onderliggende stukken bij deze zaak, welke op internet beschikbaar zijn via deze link:

<http://www.dataweb.nl/~cool/Thomas/Nederlands/TPnCPB/MedischEthisch/index.html>

Voor het openen van de vertrouwelijke “zip” files heeft u het password [GEHEIM] nodig.

Overigens vertrouw ik erop dat het Erasmus MC, zoals in het bestuursrecht vereist, u deze stukken ook ter beschikking stelt.

Hoogachtend,

Thomas Cool / Thomas Colignatus

(...)

<http://www.dataweb.nl/~cool>